

[Mimi Jakobsen]

Det tredje, der er vigtigt for os, har jeg stort set været inde på allerede, nemlig spørgsmålet om åbenhed og information. Jeg tror, det er uklogt, at der på visse områder ikke er statistikker over de økonomiske virkninger af de flygtninge, vi har, og de indvandrere, vi har. Jeg har ikke noget imod det. Jeg vil meget hellere gå ud og argumentere for det og belyse, hvad vi får af tilskud til det danske samfund fra de mennesker, i stedet for evig og altid kun at fokusere på, hvad de koster.

Men jeg synes også, det er vigtigt at understrege, at hele denne debat ikke bare er begrundet i, at der ikke er de tilstrækkelige tal. Dette løses ikke bare via information, det er i høj grad et spørgsmål om holdninger. For nylig sagde en dame – som også havde hørt den dér med, at man er udansk, hvis man synes, det er i orden, at Danmark modtager flygtninge og indvandrere – til mig: »Ved du hvad, jeg forstår ikke, at det kan betragtes som udansk. For mig er det at være dansk netop så udpræget karakteriseret ved hjælpsomhed og gæstfrihed.«

Jeg kan roligt sige, at dér udtrykte hun helt CD's holdning. Vi ønsker, at mennesker, der er forfulgt, uanset om de nu er konventionsflygtninge eller de facto-flygtninge, skal finde asyl i Danmark, de skal kunne finde hjælp her, uanset hvor de kommer fra.

De 4.000 flygtninge, vi modtager i år, er ikke noget problem. Det bliver heller ikke et problem i fremtiden, uanset om den stigningstakt, nogle har omtalt, fortsætter, hvis vi vel at mærke er tilstrækkelig mange, der går ud og belyser dette emne på en ordentlig måde.

Vi kan sikkert også gøre vores planlægning noget bedre, vi kan sikkert planlægge uddannelsesforløb, boligintegreringer og sådan noget bedre, end vi gør i dag. Det fortvivlende ved det er jo, at når man hører om disse problemer, så er der for mange, der skyder på de fremmede, som om de var skyld i, hvilken skole de kom til at gå i, hvilke bebyggelser, de kom til at bo i osv. Der er kun ét sted at rette skytset hen, og det er mod de politikere, som ikke har fået planlagt på alle måder godt nok. På nogle områder fungerer det jo heldigvis fint, og lad os nu heller ikke gøre problemerne større, end de er. Vi ønsker altså ikke en situation, hvor et forfulgt menneske forgæves skal kunne banke på vores dør.

Med hensyn til fattigdomsflygtningene – og jeg noterede mig da med glæde, at det er, hvad de er blevet kaldt i dag, og ikke andre udtryk, som man desværre har skæmmet debatten med – er der vel også almindelig enighed om, at der faktisk er meget lidt grund til at tro, at vi gør det bedste for de mennesker ved at flytte dem gennem den halve verden.

Men der er ingen som helst grund til at skjule, at det – uanset om vi vælger at hjælpe dem ude, hvor de er, for hjælpes skal de jo – kommer til at koste penge. Naturligvis må vi gå ud og forhåbentlig i enig flok gøre opmærksom på, at dette er den vestlige verdens måske allerstørste opgave i de kommende år. Vi bliver nødt til at fordele noget af vores velstand; og det går såmænd også nok.

Vi har haft hele diskussionen om, at de gældende regler ikke åbner mulighed for fattigdomsflygtninge, og det skal jeg derfor springe over nu, men jeg vil gerne nævne et andet problem: Jeg forstod i går af pressen – jeg har dog ikke rigtig fået det verificeret i dag – at justitsministeren skulle være inde på nogle tanker om, at man skulle anlægge geografiske betragtninger, når man så på, hvem der skulle ind i Danmark, så at jo nærmere os de bor, jo større adgang skal de have, jo fjernere væk, jo mindre adgang. Det kan være, at det er en and, og i så fald undskylder jeg.

Men jeg synes i hvert fald, at det rejser et spørgsmål: Nu har vi jo fået nogle nye naboer, som heldigvis da ikke er politisk forfulgt, men som alligevel som så mange andre og af menneskeligt forståelige grunde siger: Vi er naboer til nogle, der lever med en for os ufattelig velstand, og vi vil gerne derhen. Jeg vil gerne understrege, at der intet som helst angribeligt er i den holdning, som fattigdomsflygtninge i hele verden har. De ser nu via tv, hvordan vi lever i en velstand, som de vel dårligt kan fatte, og hvem vil ikke kæmpe for en fremtid for sig selv, sin familie, sine børn? Det vil vi jo alle. At vi så ikke kan løse hele det problem ved at invitere dem herop, er en anden sag.

Men når vi taler om vore nabolande, vil jeg gerne rejse spørgsmålet, og jeg vil gerne høre justitsministerens mening om det: Er der en mulighed for at indføre en immigrationskvote? Jeg har ikke selv tænkt tanken færdig endnu, f.eks. hvem den kunne omfatte, men i hvert fald nogle af de nabostater, der nu har fået åb-